

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

*De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt. * * Dezen heeft God door zijnen rechterhand verhoogd tot eenen Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekeering en vergeving van zonden. En wij zijn zijne getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, welken God gegeven heeft dengenen, die hem gehoorzaam zijn.*

Hand. 6 : 30—32.

No. 11.

1 Juni 1904.

9de Jaargang.

REDEVOERING,

door Ouderling BRIGHAM H. ROBERTS gehouden in de jaarlijksche
Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City,
3 April 1904.

Zeer tot mijne verwondering ben ik opgeroepen om deze luisterrijke vergadering toe te spreken. In mijn eigen hart kon ik wenschen dat de taak aan een ander opgedragen was geworden; want ik geloof niet dat iemand hier staan kan voor een vergadering als deze zonder zijne eigene onwaardigheid te gevoelen en zijne eigene beperktheden, welke hem doen begrijpen dat hij niet berekend is voor de taak. Derhalve gevoel ik bij deze gelegenheid, dat, indien ik mijn eigen hart en ziel kan doen stemmen met den Oneindige, en de hulp kan ontvangen die komt van het bezit van den Geest des Heeren, er dan, mijne broederen en zusters, iets van nut, iets verheffends in zijn aard, iets dat het geloof kan versterken en de kennis vermeederen, moge voortgebracht worden.

Gelijk de broederen die vóór mij gesproken hebben op dezen dag, zoo wil ik den Heere verhoogen in uw bijzijn. Wanneer ik denk aan den mensch, aan zijne zwakheden en beperktheden, gevoel ik in waarheid behoefte mij tot onzen Vader te wenden en hem voor te brengen, tezamen met den Heere Jezus Christus en den Heiligen Geest, als het middelpunt van ons geloof en de omtrek van onze hoop. Hedenmorgen behandelden de President en Broeder Lund een schoon thema, ingegeven door dezen dag, algemeen aangenomen als de verjaardag van de Opstanding des Heeren. Terwijl het de gewoonte is een groote verscheidenheid van onderwerpen te bespreken — en inderdaad heeft het volk eene verscheidenheid van onderwerpen noodig — denk ik dat het goed is en in harmonie met de geheele atmosfeer van ons werk, en van dezen dag, de gedachten te wijden aan den Heere Jezus Christus;

over Hem te spreken en Hem in onze harten te eeren, Hem gedachtig te zijn en de groote verzoening die Hij gewrocht heeft voor de menschenkinderen. Geloovende dat dit onderwerp onze overweging waard is, is het mij voorgekomen dat ik niet beter doen kon dan enkele punten Zijner geschiedenis te lezen, zooals die verteld wordt op die eenvoudige schoone manier, waarop het in de Schriften vervat is. Ik lees u voor uit het Evangelie van Mattheüs:

„En laat na den Sabbat, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdaléna, en de andere Maria, om het graf te bezien (in hetwelk de Heere gelegen had).

„En ziet, er geschiedde eene groote aardbeving: want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe, en wentelde den steen af van de deur, en zat op denzelfven.

„En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijne kleeding wit gelijk sneeuw.

„En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden, en werden als dooden.”

Deze wachters, zult gij u misschien herinneren, waren aangesteld om het graf te bewaken op inblazing van de Joodsche Priesters, opdat de discipelen van Jezus niet bij nacht zouden komen en het lichaam des Heeren stelen, en dan zeggen tot het volk, dat hij opgestaan was van de dooden; want zij herinnerden zich dat het een deel van een zijner redevoeringen geweest was, dat, ofschoon hij gekruisigd zou worden, hij op zou staan uit de dooden op den derden dag. Hieraan gedachtig bewerkstelligde het Sanhedrin de aanstelling van zekere mannen om het graf te bewaken, opdat Zijn lichaam niet gestolen zou worden.

„Maar de engel, antwoordende, zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet, want ik weet, dat gij zoekt naar Jezus, die gekruisigd was.

„Hij is hier niet; want hij is opgestaan gelijk hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft.

„En gaat haastelijk heen, en zegt zijnen discipelen, dat hij opgestaan is van de dooden: en ziet, hij gaat u voor naar Galiléa, daar zult gij hem zien. Ziet, ik heb het ulieden gezegd.

„En haastelijk uitgaande van het graf, met vreeze en groote blijdschap, liepen zij henen, om hetzelfde zijnen discipelen te boodschappen.

„En als zij heengingen, om zijnen discipelen te boodschappen, ziet, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet! En zij, tot hem komende, grepen zijne voeten, en aanbaden hem.

„Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet, gaat henen, boodschapt mijnen broederen, dat zij heengaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij mij zien.

„En als zij heengingen, ziet, eenigen van de wacht kwamen in de stad, en boodschapten den overpriesters al de dingen, die geschied waren.

„En zij vergaderd zijnde met de Ouderlingen, en tezamen raad genomen hebbende, gaven zij den krijgsknechten veel gelds,

„En zeiden: Zegt: Zijne discipelen zijn des nachts gekomen, en hebben hem gestolen, als wij sliepen.”

Het moet inderdaad een groote belooning zijn geweest die deze geveinsden en leugenaars gaven aan de soldaten, want het was een zeer groot misdrijf, als een Romijnsch soldaat op post sliep. Maar let hierop:

„En indien zulks komt gehoord te worden van den stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen, en maken, dat gij zonder zorg zijt.

„En zij, het geld genomen hebbende, deden gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreed geworden bij de Joden tot op den huidigen dag.

En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galiléa, naar den berg, waar Jezus hen bescheiden had.

„En als zij hem zagen, baden zij hem aan: doch sommigen twijfelden.

„En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes: leerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb.

„En ziet, ik ben met u lieden al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen.”

Ik acht dit een schoon hoofdstuk, dat de geheele aanneming waard is. Iedere poging om effect te maken, al de listen en sluwheid van zoogenaamde bedreven schrijfkunst, ontbreken, en de waarheid wordt gezegd in die vorm die haar het beste past — in eenvoud en zedigheid. Ik lees dit hoofdstuk opdat wij in den geest er van mogen geraken, en opdat het ons in het geheugen brenge de groote waarheden met betrekking tot dit deel van het leven van onzen Heiland en Verlosser.

Ik verheugde mij dezen namiddag in het lezen door President Lyman uit de woorden van III Nephi, waarin de komst van den Heiland in de westelijke wereld verkondigd wordt, en waar zoo beslist en duidelijk de groote waarheden en verordeningen der zaligheid uiteengezet worden. En toen hij las, dacht ik aan het feit dat gehooien in deze stad onlangs geluisterd hebben naar kritieken van het boek in het Boek van Mormon, bekend als „III Nephi,” en dat de vraag besproken is geworden of het al of niet met recht beschouwd kan worden als een „vijfde evangelie”. Gij weet, wij hebben de geschiedenis van des Messias' geboorte, leven en bediening in vier boeken in de Joodsche geschriften, en dit III Nephi geeft een verslag van zijne bediening op dit halfmond; en, zooals ik zeide de vraag is besproken geworden of het beschouwd kan worden als een „vijfde evangelie.” Terloops, ten deele als tegenwerping, is het gezegd geworden, dat het geen nieuwe waarheid bevat; dat het verschilt van de evangeliën in de Joodsche Schriften in dit opzicht, dat, terwijl Markus iets toevoegt aan hetgeen Mattheüs gezegd heeft, en Lukas iets toevoegt aan hetgeen Markus gezegd heeft, en het evangelie volgens Johannes algemeen beschouwd wordt als het supplementaire evangelie wegens meerdere voortreffelijkheid, omdat het zooveel beschrijft, dat de anderen weggelaten hebben; maar het wordt beweerd, dat het Derde Boek van Nephi of het „vijfde evangelie” niets toevoegt aan de Christelijke wetenschap aangaande de zaligheid. Zij vergissen zich zeer. De passage welke Ouderling Lyman hier las dezen namiddag zou verscheidene groote geschilpunten tot zwijgen brengen door geheel het Christendom heen

indien men slechts dat „vijfde evangelie” wilde aannemen. Deze opmerking, echter, wordt louter terloops gedaan.

Ik kom terug tot den verjaardag dien wij heden vieren — de opstanding van den Heere Jezus Christus. Ik ben blij dat er zoovele millioenen zijn die op dezen dag zich verheugen in deze ééne groote waarheid van den Christelijken godsdienst — het feit van de opstanding uit de dooden; de hoop der onsterfelijkheid, welke zij het menschdom leert. De onderscheidene secten van het Christendom mogen in dwaling zijn met betrekking tot vele dingen, en in dwaling aangaande eenige zaken behorende bij dit feit der opstanding; maar ik verblijd mij er over dat door al den afval van den waren godsdienst van Jezus Christus heen dit eene deel van het Evangelie in de gemoederen en harten van zoovele menschen blijft, en voor hen een hoop en eene inspiratie is om hooger en beter te leven. Toen de Kerk als eene organisatie ophield te bestaan, toen, zooals wij mogen zeggen, die heerlijke zon wegzonk achter de horizon van 's menschen blik, liet zij ten minste enkele lichten in het luchtruim achter, die sommige gedeelten van de waarheid des Evangelies van Jezus Christus terugkaatsten. De bedeeeling van het evangelie, welke wij noemen de bedeeeling van den meridiaan des tijds, omdat die bedeeeling gegeven werd om en bij halverwege tusschen den aanvang van het werk des Heeren in deze wereld door de schepping van Adam, en het slottooneel hetwelk voltooiën zal de zaligheid der menschen en de verlossing der wereld — ik zeg, dat die bedeeeling van het Evangelie, voorvallende halverwege tusschen deze twee groote gebeurtenissen, heerlijk was in vele opzichten. Zij was heerlijk onder meer hierom — zij bracht voort een volle en complete openbaring van God door den persoon en het karakter van den Heere Jezus Christus. Want, bij het verlossingswerk dat hij wrocht voor het menschdom, vertoonde Jezus Christus zich als de geopenbaarde Godheid, als God geopenbaard in het vleesch, de openbaring van God aan den mensch; zoodat voortaan al de mist die de filosofie benevelt, al de dwalingen der valschelijk genaamde wetenschap, al de mysterie die het Paganisme met dit thema doorweven heeft, van den mensch verwijderd mochten staan, en voortaan God zou bekend wezen niet alleen wat betreft het feit van Zijn wezen, maar eveneens wat betreft welk soort van wezen Hij is. Het was het oogmerk des Heeren dat de mensch voortaan de godheid zou zien — God geopenbaard door den persoon en het karakter van Jezus Christus. En die waarheid blijft op de aarde; zij is de standaard waarmede wij de leeringen mogen meten van allen die de Godheid zullen komen prediken. Is hij eenerlei met Jezus van Nazareth, de openbaring van God aan den mensch? Zoo niet, dan weten wij dat de leeraar, die zoo faalt, in dwaling is; want zooals Jezus Christus is in Zijn verrezen onsterfelijk lichaam van vleesch en been — zooals Jezus Christus is in Zijne innerlijke, redelijke en geestelijke natuur, zoo is God.

Nu, die waarheid kwam te voorschijn in hare volheid in de bedee-
ling van den meridiaan des tijds, en eveneens deze luisterrijke waarheid
welke zoo'n invloed heeft in de harten der menschen — de opstanding
van de dooden. De groote waarheid dat de mensch moet leven en eeuwig
leven; dat hij is en zijn zal, in zijn verreezen personage, een onvernietig-
baar wezen. Een evenredige waarheid is deze andere, dat hij zichzelf
moet leeren in harmonie te leven met de waarheid zooals God ze open-
baart. Hoe gauwer hij die les leert, des te gauwer zal hij op den weg
zijn van voortdurend en eeuwig geluk. Hij moet zich regelen naar
wetten, want zij zijn algemeen en oneindig. Zij werken overal. De
mensch kan ze niet ontkomen. Betrachtung der wetten zal hem geluk
aanbrengen en vrede, en hij zal zichzelf in harmonie vinden met alle
oneindigheden door gehoorzaamheid aan wetten.

Dit zijn eenige der luisterrijke waarheden van onze gewone Christe-
lijke erfenis, en ik ben zeer gelukkig dat er zoovele millioenen zijn die
met ons deelen, gedeeltelijk ten minste, eene kennis van deze groote dingen.

Gedurende de opmerkingen van onzen President, heden morgen,
peinsde ik over het onderwerp der opstanding van den Heiland, en
over de vele bijeenkomsten die vandaag bijeen zouden komen om Hem
te eeren, en ik dacht wat is het dat wij der wereld hebben aan te
bieden dat zij nu niet bezit? Want, in hun dwaalbegrip van dit werk
der laatste dagen hebben de menschen het gekleineerd totdat zij de ware
fundamentele waarheden missen waarop de Kerk van Christus in deze
laatste dagen gegrond is, en kunnen den genius van dit groote werk
niet begrijpen, juist zooals het ons verklaard is geworden door Ouderling
Lyman, dat zij verkeerd begrijpen de band die ons te zamen bindt, de
kracht die ons aanspoort tot vereenigde handelingen en ons, wegens
meerdere voortreffelijkheid, het vereenigde volk maakt. En deze gedachte
kwam in mijn gemoed in verband met de opstanding, namelijk, dat wij
zulk een volheid van de waarheid hebben, dat wij niet alleen gelooven
in de onsterfelijkheid van den mensch na zijne opstanding, maar wij
gelooven in de absolute onsterfelijkheid van de intelligentie die binnen
in hem is. Dat is te zeggen, wij gelooven in eene onsterfelijkheid die
geen begin heeft, juist zooals wij gelooven in eene onsterfelijkheid die
geen einde heeft. Iets dat minder is dan dit is geen onsterfelijkheid.
Johannes begint zijn Evangelie met een zeer schoon voorbericht, hetwelk
ik u zal voorlezen. Ik denk, tusschen twee haakjes, dat hij het schreef
omdat er, toen hij zijn evangelie samenstelde, heidensche denkbeelden
begonnen waren in te kruipen in de Kerk. De filosofie van Plato, welke
toen de heerschende mode was, had bezit genomen van de gemoederen
des volks. Plato, in 't voorbijgaan, had sommige groote waarheden
begrepen, en onder andere had hij gevat, ten minste ten deele, het
begrip van 's menschen onsterfelijkheid, het vóór-bestaan en de onver-
nietigbaarheid van 's menschen geest. Zoo, denk ik, met dit feit in zijn

geest, en opdat de waarheid juist gezegd mocht worden tot de volgelingen van Jezus, begon Johannes zijn schoon voorbericht van zijn evangelie door te zeggen:

„In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

„Dit was in den beginne bij God.

„Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.

„In hetzelfde was het leven, en het leven was licht der menschen.”

Verderop zeide hij:

„En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.”

Dit laatste vers vereenzelvigd Jezus Christus met „het Woord.” „Het Woord” dat met God was, dat God was, en dat vleesch is geworden, was de Heere Jezus Christus. Het gezegde van Johannes in het voorbericht van zijn evangelie heeft natuurlijk betrekking op den voorbestaansgeest van Jezus en op den toestand waarin Hij leefde, zich bewoog, en een tastbaar wezen had bij den Vader; en zoo gelijk aan des Vaders geest, dat wij mogen zeggen dat Hij was van dezelfde zelfstandigheid als de Vader. In de Christelijke wereld is de leer van het geloof in de eeuwigheid van den Heere Jezus Christus vrijwel algemeen aangenomen. Maar het „Mormonisme” heeft een woord te zeggen in verband hiermede voor al de menschenkinderen. Want terwijl het vóór bestaan van den geest des Heeren Jezus Christus eene groote waarheid is, is er nog een grootere te verkondigen, en die grootere waarheid is een deel der boodschap die het „Mormonisme” aan de wereld heeft te brengen.

In eene openbaring, in 1833 aan den Profet Joseph Smith gegeven, zegt de Heere Jezus:

„En nu, voorwaar ik zeg tot u, ik was in den beginne bij den Vader, en ben de eerstgeborene”;

Merkt nu op:

„Gij” (bedoelende de Ouderlingen tot wie hij sprak) „gij waart eveneens in den beginne bij den Vader; datgene hetwelk geest is, de geest der waarheid”;

„De mensch was eveneens in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd noch geschapen noch gemaakt, noch kan het inderdaad geschapen of gemaakt worden.

„Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer in welke God haar geplaatst heeft, om voor zichzelf te handelen, zooals alle intelligenties eveneens, anders is er geen bestaan.

„Ziet, hier is de vrije wil van den mensch, en hier is de verdoemenis van den mensch, omdat datgene hetwelk van den beginne was duidelijk aan hen geopenbaard is, en zij ontvangen het licht niet.

„En ieder mensch wiens geest het licht niet ontvangt is onder verdoemenis.

„Want de mensch is geest.”

De mensch is niet zooveel kalk, phosphorzuurzout en andere grove

grondstoffen, maar de mensch is geest; en was, evenals Jezus, in den beginne bij den Vader. Intelligenties zijn gewonnen geesten en zij nemen deel aan den aard van hem die ze gewint. Paulus zegt: „Wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” Daar is dit verschil, denk ik, tusschen een geschapen ding en een gewonnen personage: Een geschapen ding moge niet deel nemen aan den aard van hem die het schept; bijvoorbeeld: het vaartuig, gebouwd en te water gelaten onder de bedreven handen van den scheepsbouwmeester, neemt geen deel aan den aard van zijn schepper; maar indien de scheepsbouwmeester een zoon zal gewinnen, deelt hij aan hem van zijn eigen aard mede, en de nakomeling is, in 't algemeen gesproken, gelijk aan hem die hem gewint. Wanneer wij derhalve spreken van het scheppen des menschen door God, moesten wij dit onderscheid maken. God gewint intelligenties, geesten, en deze geesten, mannelijk en vrouwelijk, nemen deel aan den aard van God. Intelligentie zelf is ongeschapen, zelf-bestaand; en deze geesten, gewonnen in de wereld waar God woont, zijn naderhand gewonnen mannen en vrouwen hier in het vleesch, om 'nog verder de voetstappen van hunnen Vader te volgen.

Dit is de groote waarheid, die, zooals ik een oogenblik geleden zeide, het „Mormonisme” der wereld heeft aan te bieden. Het is een beginsel dat onbekend was aan de menschen in ons geslacht totdat het geopenbaard werd door God's verkozen dienstknecht in deze laatste dagen, den Profeet Joseph Smith. Wij dragen deze boodschap in onze rechterhand tot de wereld. Wij vertellen den menschen niet alleen van de onsterfelijkheid, die na de opstanding zijn zal, maar wij vertellen hun van de onsterfelijkheid die bestond vóórdat hun aardsche leven begon. De nevels, die den oorsprong van den mensch verbergen en die de filosofen in verlegenheid brengen, worden verdreven, en ziet! wij blikken in een beginloos verleden, evenals wij voorwaarts blikken in een eindelooze toekomst. Een begin kan slechts van een plaatselijke aard zijn, en dit begin, waarvan hier gesproken wordt, dat Jezus was „in den beginne bij den Vader”, en dat uwe geesten en de mijne waren „in den beginne bij den Vader”, heeft alleen betrekking op dit ons sterfelijk leven en verwijst niet naar een tijd van duur, afgescheiden van deze plaatselijke gebeurtenissen waarover wij spreken; en aangaande dewelke, opdat ze verstaan worden, wij moeten spreken in uitdrukkingen die somtijds in zichzelf wonderspreukig zijn. Zooals Broeder Lyman ons dezen namiddag leerde, duur zelf is beginloos en eindeloos, juist zooals stof onuitputtelijk is en niet geschapen kan worden en niet kan worden vernietigd. Het kan alleen veranderd worden van vorm om te voldoen aan de doeleinden Gods, zooals Hij die beoogt voor de ontwikkeling en groei van Zijn heelal. _____

(Wordt vervolgd).

WATER VOOR DE MAAG.

De gewoonten der menschen schijnen in het algemeen niet zoo slecht, wanneer men in aanmerking neemt hoe beperkt de kennis en gedachten van de meeste personen zijn. Het is een feit dat de meeste menschen niet weten, niet denken en daarom geen zorg dragen. Laat hen meer over wetenschap lezen, verstandiger denken en ernstiger handelen, dan zullen hunne gewoonten bevredigender worden.

De voedings-vergaarbak — de maag of het vat waarin voedsel en drank ontvangen en vermengd worden -- wordt gemeenlijk door vele personen veranderd in een apotheek vol medicijnen en geneesmiddeltjes, met het oog op het herstellen der ziekten van de onderscheidene organen des lichaams, van hoofdros af tot likdoorns toe. De schrijver geloofte dat hij geen ineedere en betere redenen geven kan voor zijn vertrouwen in de geneeskundige waarde van medicijnen dan andere geneesheeren, maar hij wenschte hier nadruk te leggen op het voortreffelijke element van gezond verstand bij de toediening derzelve.

Wat echter voor en boven alle dingen noodig is, is een schoon darmkanaal, en zijne bewering is, dat water, behoorlijk gebruikt, het beste middel is om die schoonmaking te bewerkstelligen. Van evengroot gewicht als dit kanaal zijn de andere verwijderings-weefsels en organen van het lichaam, de nieren, het slijmvlies en de huid. Welk geneesmiddel, behoorlijk gebruikt, is beter dan water? Nadat al de organen en weefsels, die spijs en drank geschikt maken om voor het lichaam van nut te zijn en de ongeschikte deelen verwijderen, door en door uitgespoeld zijn met zuiver, zacht water, dan moge er, indien het nog noodig is een chemisch middel toe te passen, een uitgekozen worden, dat, nu al deze organen en weefsels in beteren toestand zijn, wonderen zal werken. Indien gij zoo dwaas zijt uzelfen vuil te laten worden van het hoofd tot de voeten, reinig u met water voordat gij u tot chemische hulp wendt.

Health.

ONTSLAG.

Ouderling Henry Denkers is uit hoofde van zijne slechte gezondheid eervol van zijne werkzaamheden in deze zending ontslagen en is op 26 Mei per s.s. *Cretic* van Liverpool vertrokken.

DE S T E R

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DE ALGEMEENE CONFERENTIE.

In een vorig nummer maakten wij reeds melding van de groote opkomst op den eersten dag der jongste algemeene conferentie. Ook drukten wij gelijktijdig de kernachtige openingsrede van President Smith, waarin klaar en duidelijk de zending der kerk uiteengezet wordt. Al de bijeenkomsten waren levendig en vol geest. Nooit te voren heeft eene algemeene conferentie zoo de belangstelling gaande gemaakt als deze. Voor degenen, die niet van ons geloof zijn, was het een verbazing in meer dan één opzicht.

Op den laatsten dag, den zesden April, had er iets plaats, dat de Heiligen over de geheele wereld met belangstelling zullen vernemen. Den 27sten Juni is het zestig jaar geleden, dat de Profeet Joseph Smith en zijn broeder Hyrum den martelaarsdood stierven te Carthage, Illinois. Gedurende al deze jaren is er geen monument opgericht geworden voor deze edele mannen, die hunne getuigenis van Jezus verzegelden met hun bloed, hetwelk inderdaad het zaad der Kerk werd. Nu is op genoemden datum door de vergaderden het volgende besluit genomen:

„Aangezien er bijna zestig jaren verlopen zijn sedert het martelaarschap van den Profeet en Patriarch Joseph en Hyrum Smith, en er geen openbaar gebouw of monument is opgericht geworden ter hunner gedachtenis,

Mitsdien zij het besloten door deze algemeene conferentie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dat er een geschikt gebouw of monument opgericht worde ter hunner gedachtenis; dat de Beheerder-in-Vertrouwen een comité aanstelle om plannen voor hetzelfde in gereedheid te brengen, welke aan zijn oordeel onderworpen zullen worden, en, wanneer zij goedgekeurd zijn, hij het comité zal machtigen met het werk voort te gaan en de noodige middelen zal verschaffen uit zoodanige fondsen als dienstig mogen zijn voor het doeleinde; en dat er een boek geopend worde ten kantore van den Presideerenden Bisschop om vrijwillige inschrijvingen te ontvangen van een ieder die iets wil bijdragen.”

De vier-en-zeventigste algemeene jaarlijksche conferentie kan als een der levendigste en gewichtigste opgeteekend worden in de jaarboeken der Kerk.

Op Pinkstermaandag, des avonds om 6 uur, werd te Utrecht in een zaal van het gebouw „Kunst en Wetenschap”, Mariaplaats, eene buitengewone vergadering gehouden. De volgende zendelingen woonden haar bij: President Herbert van Dam Jr., Delbert E. Wilcox, Gabriël J. Neerings, Jos. M. Woodland, Christiaan F. E. Weenig, Clyde A. Hammond, Arnold van Limburg, Laurence Y. Thatcher en Iemke Kooijman. De bijeenkomst, geleid door ouderling van Limburg, werd door om en bij 60 vreemdelingen bezocht. Allen hoorden aandachtig toe. Vier ouderlingen voerden het woord: Kooijman, van Dam, Jacobus Rotstege en Van Limburg, en het Rotterdamsche Zangkoor „Hoop van Israël”, hetwelk dien dag een uitstapje maakte naar Utrecht en omstreken, luisterde op bekwame wijze de godsdienstoefening op.

Uit Groningen meldt men ons: Op aanvraag van een onzer broederen werd door den gemeenteraad van Ide (een dorp in de provincie Drente, 2 $\frac{1}{2}$ uur van Groningen) toestemming verleend, in het gemeentebosch aldaar eene openluchtvergadering te houden op Maandag 23 Mei, terwijl ons zangkoor liederen zou doen hooren. De volgende zendelingen gingen derwaarts: President Heber J. Webb, Henry E. King, Herman Westbroek en Jans Tingen, vergezeld van om en bij 25 Groninger leden der kerk. Twee uur lang werd het Evangelie verklaard aan een hoogst nieuwsgierig en belangstellend publiek van ruim 300 personen. De uitslag was buiten verwachting. De meesten hunner werden onze vrienden en kregen respect voor ons en onze leerstellingen. Er werden verscheidene tractaten en boeken verspreid.

DE IDEEAAL-JONGELING.

De ideaal-jongeling moet sterk van lichaam zijn, en zoo na mogelijk natuurlijk volmaakt. Een flinke lichaamsbouw te hebben, sluit vele deugden in zich. Die wordt eensdeels verkregen door goed te leven. Het ideaal moet zijnen eetlust zoo geoefend hebben, dat hij volkomen onder zijne controle is; zoodat hij geen voedsel of drinken vergen zal, dat het lichaam verwoest of doet wegwijnen, of de zenuwen vernielt. Die middelen moet hij eten en drinken in overeenstemming met de wijze raadgevingen des Heeren, die ons allerkostelijkste aanwijzers gegeven heeft in moderne openbaring, betreffende onze levenswijze in dit opzicht. Het ideaal is iemand die kan wandelen en niet bezwijken, loopen en niet vermoeid worden, en wiens eetlust onder oppercontrole is van een zuiver gemoed. Zooals hij zijn eten en drinken controleert, zoo beheerscht hij ook zijne hartstochten. Hij stuift niet op, het doet er niet toe wat de aanleiding zij; is gematigd in zijn taal, gedachtig

aan de zwakken, altijd oprecht en mede-gevoelend, en gebruikt zijne kracht om de vermoeiden te helpen en de minder gelukkigen te ondersteunen. Hij is zoo zuiver als de bergwinden en besteedt de sterkte en levenskracht zijner edele mannelijke geaardheid aan nuttige doeleinden, voor het welzijn van het ras.

Hij onthoudt zich van de ondeugden en dwaasheden van jongelingen die geen achtung hebben voor de fonteynen van kracht en leven, maar toegeven aan iedere gril van goddeloosheid die onbedwongen hartstochten influisteren. Hij respecteert zijne makkers en beschouwt zoo heilig als zijn eigen lichaam die van de tegenovergestelde sekse. Hij beseft dat hij niet gemaakt werd voor zichzelf alleen, maar voor de samenleving, voor het menschedom en voor God.

De ideaal-jongeling is niet lui, radeloos, bevreesd voor arbeid; maar kweekt integendeel een heilzame werkzaamheid aan, werkt voor een doel, een oogmerk hebbende, en al zijne krachten inspannende om het te bereiken; is sober in zijne manieren van zijn, besparende en ter zijde leggende een deel zijner verdiensten, beseffende dat hij aldus ophoopt macht om goed te verrichten, want geld is een vertegenwoordiging van natuurlijke kracht. Hij voorziet goed voor degenen die van hem afhangen; is vlijtig, scheidt behagen in zijn werk, hetwelk hij doet met een opgeruimden geest. Terwijl hij bijzondere aandacht verleent aan degenen met wie hij onmiddellijk in aanraking komt, gewent hij zich er aan zijne gedachte uit te zenden over het wijde veld van praktische welwillendheid.

Hij is gedachtig aan zijne moeder en biedt een behulpzame hand om zijnen vader de eereplaats te geven, tehuis of in den vreemde; en wanneer hij vader of moeder op straat ontmoet, toont hij zijn respect door zijn hoed voor hen af te nemen. Hij is vastbesloten te leeren werken, en goed te doen wat hij leert — nimmer ontwijkende, altijd vooraan; ten volste beseffende dat werk, het een of ander nuttig werk, de ééne groote oorzaak is van tevredenheid en geluk in deze wereld. Voor dit doel heeft hij een handwerk geleerd, is goed geoefend in zaken, of heeft zich een bedrijf eigen gemaakt; of is een verstandig grondbewerker geworden, vermijdende de gedachtelooze landbouw-methoden, die wij zooveel zien,

„Denken, niet alleen groei, maakt volkomen mannelijkheid. Geen bezit is zoo productief aan werkelijke invloed als een hoogontwikkeld verstand, gepaard met een groote en edele ziel.”

Improvement Era.

Zijt ge een aanbeeld, zwijg gerust;
Zijt ge een hamer, klop met lust.

Italiaansch Spreekwoord.

MIJNE ZENDING IN DUITSCHLAND.

EENE WONDERBARE GENEZING — EEN MERKWAARDIG VISIOEN.

(Slot.)

Hoe meer ik hem ontmoette, des te meer werd ik overtuigd, dat mijn werk te vergeefs zou zijn tenzij de Heere hem toonde dat ik van God gezonden was en het gezag had om hem te onderwijzen. Als een laatste poging besloot ik derhalve den Heere aan te roepen in vasten en bidden om mij in mijn werk te helpen. Ik maakte mijnen vriend daarom bekend, dat ik hem in drie dagen niet zou ontmoeten. Aan het einde van dien tijd bezocht ik hem wederom en op het gewone uur. Hij ontving mij hartelijk en zoodra als ik plaats genomen had, riep hij uit: „O, meneer Moench, als u gisteren hier geweest was, had ik u eenige wondervolle dingen kunnen vertellen die plaats gegrepen hebben sedert gij hier waart; maar het was misschien, alles wel beschouwd, slechts de verbeelding van mijn brein, en ik wil het derhalve vandaag niet vertellen”. Den indruk krijgende, dat de Heere mijn gebed verhoord had, spoorde ik hem aan, mij te vertellen wat er gebeurd was. Na eenige aarzeling vertaalde hij mij eindelijk het volgende merkwaardige visioen, hetwelk ik in zijn eigen taal weergeven zal:

„Den tweeden nacht nadat gij hier de laatste maal waart, lag ik in bed te denken over eenige der dingen die gij mij verteld hadt. Op eens, of ik sliep of wakker was weet ik niet, was ik in een visioen gehuld, in hetwelk gij en ik in mijn particulier kantoor schenen te zitten, pratende over de beginselen van het Mormonisme zooals wij reeds gedaan hadden. Plotseling, en tot mijne groote verrassing, werdt gij van gedaante veranderd in een groot, zwaarlijvig man”. Ik wil hier zeggen dat hij bij onze gesprekken gewoonlijk in een zeer groote leuningstoel zat, terwijl ik in een kleine armstoel zat, vlak tegenover hem. „Toen gij aldus van gedaante veranderd waart,” ging hij voort, „vroeg ik u: Zijt gij niet meneer Moench? Tot mijne groote verrassing, antwoordet gij: „Neen, ik ben President Young.” Degenen die zich President Young herinneren, herinneren zich ook, dat hij een groot, zwaarlijvig man was, veel grooter dan ik, ofschoon niet zoo lang. „Indien gij President Young zijt,” vervolgde hij wederom, „zijt gij een profeet van God, en kunt gij mij vertellen wat er in de toekomst plaats zal hebben. Hij antwoordde mij, dat hij dat doen kon en verzocht mij hem te volgen. Onmiddellijk verliet mijn geest mijn lichaam en tezamen schenen wij gemakkelijk door de lucht te reizen naar den top van gindschen uitstekenden piek achter Landau” — de plaats aanwijzende, zooals zij gezien werd door het venster. „Wijl ik stond te staren op het tooneel vóór mij, zeide President Young: „Zie!” Opeens lag de geheele wereld als een vlak vóór mij, en ik kon ieder gedeelte er van zien en iedere natie die erop woonde. De menschen schenen bezig te zijn met het

uitoefenen der gewone bezigheden des levens, en alles scheen vrede en kalmte. Wederom zei President Young: „Zie!” Turende in de aangeduide richting zag ik een kleine, donkere wolk, oogenschijnlijk met grooter dan een menschenhand, langzamerhand boven de horizon rijzende. Nauwelijks was zij verschenen, of ik zag moeite verrijzen onder de natiën der aarde; en als de wolk grooter en donkerder werd in voorkomen, scheen de strijd naar evenredigheid toe te nemen. Ten laatste wierp de wolk een inktachtige duisternis over het oppervlak der aarde, en toen werd het gezicht vreeselijk. Al de natiën der aarde schenen in een verschrikkelijken oorlog gewikkeld te zijn. Ah! zoo verschrikkelijk dat geen menschelijk gemoed het kan beschrijven. Ik zag menschen vermoord en neergeschoten worden totdat er stroomen bloeds door de landen liepen en de paarden er in waadden tot aan de toomen, en ik kon duidelijk koningskronen zien drijven op het oppervlak van deze stroomen. Het gezicht was vreeselijk! Terwijl ik nog zag op dit akelige tooneel van slachting en bloedvergieting, zei President Young wederom: „Zie!” Wederom volgde ik de richting. Ik kon Amerika zien, aan de andere zijde van den Atlantischen Oceaan, en in het midden van het Rotsgebergte zag ik een schoon wit gebouw met torens te voorschijn komen; en in hetzelfde zag ik mannen en vrouwen, zich heen en weer bewegende, gekleed in schoone witte kleedij, terwijl ik in de omliggende valleien hoornvee en schapen grazen zag, en mannen en vrouwen kalm hunne gewone bezigheden des levens voortzettende. Eene zoete, hemelsche invloed scheen over alles te zweven — de eenige plek op aarde waar vrede was. O! het contrast tusschen de twee zal ik nooit vergeten. Op de eene plaats waren de menschen bezig elkander in koelen bloede te vermoorden, terwijl op de andere plaats vrede op aarde en welwillendheid in den hemel scheen te heerschen.

„Ik was hierdoor erg aangegrepen en vroeg eindelijk aan President Young, wat de Heere wenschte dat ik, zwak, zondig mensch, doen zou. Hij vertelde mij dat hij mij noodig had in het verspreiden der beginselen van waarheid onder de natiën der aarde, en in het waarschuwen der zelve voor de verschrikkelijke oordeelen van God, die weldra op de inwoners der aarde vallen zouden.

„Dit visioen,” zeide hij, „werd driemaal voor mij herhaald, en of ik sliep of waakte weet ik niet, maar toen ik eindelijk tot mijzelf kwam, was het daglicht verschenen. Ik was zeer verlangend u te zien en u te vertellen alles wat ik had gezien, terwijl het nog versch op mijn gemoed lag.”

En nu werd een werkwaardig deel van zijn visioen letterlijk vervuld. Wetende dat dit van God was, en in antwoord op mijn gebed, begon ik mijne getuigenis aan hem te geven. En terwijl ik voortging, rustte de Geest van God op mij in die mate dat ik buiten mijne natuurlijke grootte scheen te groeien, terwijl hij, daarentegen, scheen minder te

worden in voorkomen totdat hij voor mij zat: een klein, gezet mannetje naar mij starende, terwijl ik op hem scheen neer te blikken. Hij scheen volkomen betooverd te wezen en bewoog oog nog spier. Deze gedaante-
verwisseling scheen mij wonderbaarlijk toe, en om mijzelf te overtuigen dat het geen misleiding was, mat ik mijne beenen en mijn lichaam met zijn beenen en lichaam, in mijnen geest, en bevond dat het zoo was als mij eerst getoond werd, terwijl, toen ik met spreken gereed was, en de Geest des Heeren mij verlaten had, hij weder de groote, corpulente man was als te voren, zittende in zijn groote leuningstoel, en ik, in vergelijking met hem, de kleine man wederom, zittende in de kleine armstoel.

O, het is moeielijk voor de ontwikkelden en de edelen der aarde zich te buigen en de waarheid te ontvangen van eenen nederigen Mormoonschen Ouderling „omreden de vreeze der menschen.”

Ik gevoelde dat ik mijnen plicht gedaan had, en daar hij scheen bevreesd te zijn, dat het ontdekt zoude worden, dat hij eenen Mormoonschen zendeling herbergde en daardoor zijne positie verliezen zoude, gevoelde ik dat het 't best was hem in de handen des Heeren over te laten, vertrouwend dat Hij die zoover met hem gewerkt had, hem niet verzaken zou en eindelijk, misschien, door bittere beproeving en lijden, zijn trotsch hart zou doen buigen om de verordeningen des Evangelies te ontvangen.

Later-volgende zendingen vertelden mij dat hij telkens en telkens weer naar mij vroeg en dat hij hun gezegd had, dat hij nimmer vrede zoude hebben voordat hij naar Utah geëmigreerd was. Toen ik voor de laatste maal iets van hem hoorde, bekleedde hij nog steeds zijne positie als de voornaamste professor van Landau.

Hoe waar zijn de woorden van Nephi: „O, dat verleidende plan des duivels! O, de ijdelheden, zwakheden en dwaasheden van den mensch! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij wijs te zijn, en luisteren niet naar den raad van God; want zij stellen dien ter zijde, denkende, dat zij genoeg van zichzelf weten. — Daarom is hunne wijsheid dwaasheid, en veroorzaakt geen nut. En zij zullen omkomen.”

L. F. MOENCH, in de *Juvenile Instructor*.

VERPLAATSING.

Ouderling Ira Elmer is verplaatst van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie.

WESLEY'S TWIST.

Het wordt verhaald dat John Wesley eens eene oneenigheid had met Joseph Bradford, die jaren lang zijn reismakker was geweest, en dat zij overeenkwamen te scheiden. Zij begaven zich des nachts ter ruste, beiden vastbesloten in hun voornemen en beiden ongetwijfeld in hunne harten betreurende de scheiding welke spoedig volgen zou tusschen twee vrienden die zoo aan elkander gehecht waren geweest. Des morgens vroeg Wesley aan Bradford of hij gedurende den nacht hunne overeenkomst om te scheiden overwogen had.

„Ja, meneer”, zei Bradford.

„En moeten wij scheiden?” vroeg Wesley.

„Zooals je verkiest, meneer”, zei Bradford, grimmig.

„Maar wilt gij mij niet om vergeving vragen?” vroeg Wesley.

„Neen, meneer”.

„In dat geval”, zei Wesley minzaam, „moet ik het u vragen”.

Het was niet de afloop die Bradford verwacht had. Een oogenblik aarzelde hij, en toen, in tranen uitbrekende, volgde hij Wesley's voorbeeld en vergaf en werd vergeven.

Het mocht bijna als een veilige regel voorgeschreven worden, waar een twist geweest is: „Indien de ander u niet om vergeving wil vragen, vraag hem”. Het is dikwijls verbazend te zien hoe de ander ook een grief heeft, werkelijk of ingebeeld, en het is schoon te zien hoe vaak hij het wil vergeten indien de eerste bewilliging aan hem gedaan wordt.

Dikwijls gebeurt het dat een persoon oprecht gevoelt dat hem onrecht aangedaan is en dat zijne waardigheid lijden zou indien hij de zaak zonder wrok voorbij zou laten gaan. Hij openbaart echter meer dan waardigheid, wanneer hij, evenals Wesley, vergeving kan vragen; dat is ware adel.

PERSOONLIJKE VRAGEN.

Was elk lid eens zooals ik,
Hoe zou dan de Kerk wel wezen?
Zou zij waarlijk beter zijn?
Of is 't tegendeel te vreezen?

Zou eens ieder lid der Kerk
Naar des Heilands wil en zin zijn,
Wat werd dan van u en mij?
En wat zou der Kerk gewin zijn?

DE TWEE VOGELN.

Twee Vogeltjes zwieren er rond in het land,
Ikheb en Ochhaddik genoemd bij de lieden:
Ikheb is zoo mak, dat hij eet uit uw hand;
Maar schuw is Ochhaddik en snel in het vlieden.

Ikheb zij in 'teerst voor het oog niet zoo mooi,
Toch gaat hij bij al wie het deeglijk' waardeeren
Voor duizend Ochhaddiks, die schittrend van tooi,
Op daken of boomen hun lied kwinkeleeren.

Ikheb leit u daaglijks een eitje van goud
In 't kooitje, tot vriend'lijke woon hem gegeven,
En toontjes, waar vredige vreugde van houdt,—
Hij zingt ze gestaag en vervroolijkt uw leven.

Doch raaktet gij op een Ochhaddik belust,
En drijft u de zucht om dien vluggerd te krijgen,
Vaarwel dan genoegten! vaarwel dan uw rust!
Zoolang als ge leeft, zult ge jagen en hijgen.

Met kloppenden boezem, nu ginder, dan hier,
Bespeurt gij hem telkens in pronkende veder;
En denkt gij ten laatste, nu grijp ik het dier,
Dan, wip! en wat verder, daar ziet gij het weder.

Geloof me, wie 't ware genoegten begeert,
Die zorg' zijn Ikheb in zijn kooitje te sluiten,
En komt een Ochhaddik, die loos kwinkeleert,
Hij kreune zich niet aan het foppende fluiten.

MR. A. BOGAERS.

I N H O U D:

Redevoering van Onderling Roberts	Blz. 169	Mijne Zending in Duitschland	Blz. 180
Water voor de Maag	" 176	Verplaatsing	" 182
Ontslag	" 176	Wesley's twist	" 183
De Algemeene Conferentie	" 177	Persoonlijke Vragen	" 183
Zendingsnieuws	" 178	De twee Vogelen	" 184
De Ideaal-jongeling	" 178		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.